

og ikke af Værdien af den faste Ejendom og den Jord, man sidder med. Desuden vil det være meget let at paa vise, at en Mængde Besiddere af faste Ejendomme baade i By og paa Land absolut ikke er bedre stillede under Krigen. Vi forlanger, at Krigsskatterne skal tages efter den særlige Skatteevne, saaledes som den har udviklet sig under Krigssituationen, og ikke efter et Kriterium, som ikke har det mindste med Skatteevne at gøre.

Hvad Merindkomstskatten angaar, skal jeg slutte mig til den højtærede Finansministers Modstand imod at tage Skatteaaret 1916—17 med. Jeg sagde ogsaa allerede i min første Tale, at det mener jeg ikke er rigtigt. Maa jeg til den ærede konservative Ordfører (Korsgaard) sige, at der var ingen Fejl i det, jeg sagde, thi jeg sagde ikke: Ligningsaaret, men: Skatteaaret; man har faaet et helt Krigsaar med blandt Skatteaarene, hvilket vil sige, at man har faaet en Del af et Krigsaar med blandt Ligningsaarene.

Hvad Formueskatten angaar, var den højtærede Finansminister bekymret paa mine Vegne. Han mente, at det var jo dog godt, han havde foretaget denne lille Forhøjelse fra 0,25 til 0,35, ellers vilde jeg have savnet et Yndlingsemne her i Dag. Jeg kan forsikre den højtærede Finansminister for, at jeg overmaade gerne giver Slip paa dette Yndlingsemne, saa snart Finansministeren omvender sig fra den Tilbøjelighed, han stadig har til at gaa de smaa Formuer for nær. For øvrigt maa den højtærede Finansminister ikke glemme, at Hovedskylden for min, maaske noget stærke, Opposition ved denne Lejlighed er Finansministerens eget Forslag; den ligger i den meget beklagelige Trykfejl, hvor der staa 2.000 i Stedet for 2.500. Det er, om jeg saa maa sige, en kapital Trykfejl, der fuldstændig forandrer Meningen med hele Forslaget; det er meget uheldigt, at det ikke er blevet opdaget, men det er sandelig ikke min Skyld. Det var det, min Opposition særlig gjaldt, for det har lang større Betydning, hvilken Grænse man sætter for den skattepligtige Indtægt, for dem, der overhovedet skal svare Skatten, end hvor man begynder Skalaen.

Men som jeg bemærkede første Gang, jeg havde Ordet, mener jeg, at gode Grunde taler for, da Prisniveauet har hævet sig saa betydeligt, siden vi behandlede denne Lov, at gaa højere end til de 2.500 Kr., men derom kan vi tale nærmere. Den højtærede Minister kom ind paa Spørgsmaalet om desmaa Kapitalister; men jeg har ikke sagt et Ord om, at man i Almindelighed maatte beklage disse

Folk med de smaa Formuer. Hvad jeg har sagt, er, at de Folk, der lider mest under den nuværende Nødstilstand, er dem, der er henvisne til at leve alene af Renterne af disse smaa Formuer, og som ikke ved Siden deraf er i Stand til at udøve nogen Erhvervs virksomhed eller har nogen Løn eller Pension eller anden Indtægt, og det er en saa ubestridelig Kendsgerning, at Ministeren er nødt til at lade den staa. Alle andre, der paa en eller anden Maade, det være sig enten som Arbejdere eller Driftsherrer, er ude paa Arbejdsmarkedet, eller som faar Løn eller Pension, har alle faaet en større Indtægt, enten er Udbyttet af deres Arbejde steget, eller de har faaet Dyrtidstillæg. Dette gælder baade dem, som arbejder i Statens, i Kommunens og i de allerfleste private Virksomheder. Men disse smaa Kapitalister, Enker og gamle Folk, som udelukkende skal leve af deres smaa opsparede Formuer, er dem, der er taget stærkest paa forudsat, at det virkelige er smaa Formuer, der er Tale om.

Hvad Formueforøgelsesskatten angaar, er jeg ikke meget fristet til at komme dybere ind paa at forhandle det Forslag, thi Finansministeren har jo ikke tilvejebragt det Grundlag, som er nødvendigt for, at man i det hele taget kan forhandle denne Sag. Jeg vil bede erindret, at en af mine Hovedindvendinger imod det Forslag var den overmaade ufærdige Form, hvori det præsenteredes. Denne Forhandling har jo ogsaa vist, at hvert enkelt Medlem fortolker den paa sin Maade. Vi famler fuldkommen i Blinde. Den højtærede Minister nærer noget Haab om, at naar vi faar nærmere Rede paa, hvad Meningen med Forslaget er, d. v. s., naar vi faar klarere Bestemmelser om, hvad det er, der skal beskattes, saa vil Modstanden svinde. Det tvivler jeg ganske vist noget paa; men jeg er for saa vidt ganske enig med Tankegangen i, hvad den højtærede Minister sagde, som det er aldeles overflødigt at drøfte det hele, saa længe vi ikke ved, efter hvilke Regler denne Bestemmelse tænkes udført i Praksis, og hvad der overhovedet er hans Tanke.

Jeg maa i denne Forbindelse vende tilbage til de 8 Mill. Kr. Jeg synes, det var et lidt ubehændigt Forsøg, som den højtærede Minister gjorde paa at komme bort fra de 8 Mill. Kr., for de kan jo ikke være indbefattede i de 110 Mill. Kr. for Merindtægtsskatten og alt det andet. Naar man forelægger et Forslag som dette, som griber ind paa flere forskellige Skatteomraader, og man ikke i Motiveringen til disse enkelte Skattelove har sagt: Saadan og saadan vil